

T.B.M.M.

İYİ PARTİ

GRUP BAŞKANLIĞI

Tarih : 6.3.2025
Sayı : 3849

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili
TBMM Kâtip Üyesi

25046

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Aşağıdaki sorularımın Cumhurbaşkanı Yardımcısı Sayın Cevdet YILMAZ tarafından yazılı olarak cevaplandırılmasını; Anayasa'nın 98 ve İçtüzüğü'nün 96.maddeleri gereğince saygılarımla arz ederim.

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili
TBMM Kâtip Üyesi

Her yıl 12 Haziran, Dünya Çocuk İşçiliğiyle Mücadele Günü olarak anılıyor.

Peki, gerçekten mücadele ediyor muyuz?

Yoksa her yıl aynı günü anarak vicdanlarımızı rahatlatıp, sonra hiçbir şey olmamış gibi devam mı ediyoruz?

Türkiye'de milyonlarca çocuk, oyuncaklarla değil, ağır iş koşullarıyla büyüyor. Çocuk işçiliğinin en büyük sebebi olan yoksulluk, her geçen yıl derinleşiyor, daha fazla çocuğu okullarından, oyunlarından ve hayallerinden koparıyor.

Yoksulluk ve çocuk işçiliği arasında kopmaz bir bağ var. Bir ülkede açlık sınırı ile asgari ücret arasındaki uçurum büyüdükçe, çocuk işçiliği de artıyor. Çünkü ailesini geçindirmek zorunda bırakılan çocuklar, eğitim hakkından mahrum kalıyor, en temel hakları bile yok sayılıyor.

Tarımda, sanayide, atölyelerde, hatta sokakta çalışan çocuklar... Onlar, düşük ücretle sömürülen, iş cinayetlerine kurban giden, eğitimden koparılan sessiz bir nesil.

Türkiye'de çocuk işçiliği artık gözle görülür bir gerçek.

TÜİK verileri bile çocuk işçiliğinin arttığını gösterirken, İŞİG Meclisi raporlarına göre, her yıl onlarca çocuk iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor. Peki, bu çocuklar neden çalışıyor? Çünkü ebeveynleri asgari ücretle geçinemiyor, çünkü Devlet sosyal destek yerine, yoksulluğu yönetmeyi tercih ediyor. Çalışmak zorunda kalan çocuklar, eğitim hayatından kopuyor ve nesiller boyu sürecek bir yoksulluk döngüsüne hapsoluyor.

Eğer gerçekten çocuk işçiliğini önlemek istiyorsak, çözüm çok net:

- Çalışan her bireye insanca yaşayabileceği bir ücret verilmeli.
- Sosyal Devlet anlayışı güçlendirilmeli, aileler desteklenmeli.
- Eğitime erişim ücretsiz ve herkes için eşit hale getirilmeli.
- Denetimler artırılmalı, çocuk işçi çalıştıran işletmelere ağır yaptırımlar uygulanmalı.

Ama bunlar yapılmıyor. Çünkü çocuk işçiliği, ucuz iş gücü demek. Çünkü yoksulluk, bir yönetim biçimi haline getirilmiş durumda.

Bu Bağlamda;

- 1) Çocuk işçiliği ile mücadelede bugüne kadar hangi somut adımlar atıldı?
- 2) Yoksulluk sınırının altında milyonlarca aile yaşarken, çocuk işçiliğinin önüne nasıl geçilecek?
- 3) Çocuk işçiliği ile mücadele ettiğini söyleyen bir ülkenin, her yıl çocuk işçi ölümlerine sessiz kalması nasıl açıklanabilir?
- 4) Asgari ücret, açlık sınırının bile altında bırakılırken, çocukların çalışmak zorunda kalmayacağı bir düzen nasıl kurulacak?

Çocuk işçiliği, bir kader değil, bir tercih meselesidir.

Ve bugünkü politikalar, maalesef çocukların yoksulluk içinde çalışmasını bir “zorunluluk” haline getirmektedir. Eğer gerçekten bir şeyleri değiştirmek istiyorsak, 12 Haziran’ı anmaktan öteye geçmeli, çocuk işçiliğini doğuran sistemi sorgulamalıyız.